

dem, som vil fremme et saadan Forslag, som om det, de ønskede, var at trykke Arbejderne ned og føre Ulykker ind over Arbejderne. Det er den mest hensynsløse Kritik ikke alene af Lovforslaget, men ogsaa af Motiverne til de Handlinger, vi foretager os. Jeg tror, Befolkningen efterhaanden er ved at blive træt af den Slags Ting, jeg tror, den er ved at sige som saa: Ja, vi vil godt være med til at række en hjælpende Haand, men naar vi ved enhver Lejlighed, hvor vi hjælper, skal høre, at vi er næsten Tyranner, at vi ønsker at trykke de smaa i Samfundet ned, saa faar vi alligevel efterhaanden lidt mindre Sympati med de Folk, som fører saadan Tale. Hvis det ærede Medlem og hans Parti vilde gøre noget for, at denne Sympati for Arbejderklassen, som tidligere har været og vel ogsaa endnu til Dels er til Stede, ikke skulde synke, men stige, saa skulde de sige som saa: Vi kunde ganske vist ønske noget mere, vi vil kæmpe for noget mere og gøre, hvad vi kan, for at man kan yde os noget mere, men kan vi ikke faa det gennemført, vil vi ikke skælde ud over de Folk, der dog vil være med til at yde noget. De skulde ikke staa her i Rigsdagen, som det ærede Medlem gjorde, og true med, at hvis man ikke gør dette eller hint, kommer der lovløse Tilstande, saa bryder Revolutionsaanden løs her i Landet. Den Tale har vi hørt saa tidt, og jeg tror, jeg tør forsikre, at den forskrækker ingen, men den bidrager til, at de Folk, som paa Fagforeningernes og Arbejderklassens Vegne fører en saadan Tale, faar man efterhaanden mindre og mindre Sympati for, ikke til Gavn for nogen, heller ikke for Arbejderklassen. Hvis det ærede Medlem og hans Parti vilde bidrage til, at den gamle Sympati kunde vokse frem, saa tror jeg, de skulde indskrænke deres stærke Ord en lille Smule, holde sig mere til de politiske Realiteter og se, hvad de kunde opnaa ad den Vej, for gennem Trusler opnaar de ingenting, vær forvisset derom!

J. P. Nielsen: Jeg er overordentlig løftet efter de Formaninger, vi nu har faaet, men det er jo ikke saa forfærdelig længe siden, vi havde Valg, og jeg husker det Brøl, der stod ud over Landet fra Venstres Agitatorers Side; de sparede hverken Arbejderklassen eller andre. Men det gaar vel saadan, at naar først deres Folk er kommet op paa Pinden, saa hedder det: Gaa stille og smæk ikke med Dørene, for ellers kan de gerne falde ned! Den Sympati, som Arbejderne skal have hos den Type af Repræsentanter for Landboerne, som det ærede Medlem repræsenterer, vil

vi skænke ham. Det er den Type, jeg i Gaar sammenlignede med de preussiske Junkere. Da jeg levede i et Bondehjem, havde man det saadan paa Landet, at man nødig saa andre lide Nød udenfor sin Dør, men det gaar man stolt forbi nu, saaledes er Opfattelsen i Almindelighed, og det erkendes mere og mere ogsaa af andre end Socialdemokratiet. Naar det ærede Medlem nu siger, at Sympatien er ved at svinde, minder jeg om, at Arbejderne kan altid se ud over deres Næsetip. Det er ikke ret mange Dage siden, et Lovforslag, der indeholdt 20 Mill. Kr. til Landbostanden i Sønderjylland, forlod Rigsdagens Bord, og det kunde vi tiltræde. Venstres Repræsentanter havde aldrig villet være med til det samme, hvis det havde gældt Arbejderne.

Naar den højtærede Indenrigsminister stadig taler om de særlige Forhold, som Loven af 1921 var Udtryk for, og siger, at disse Forhold nu er forandrede, vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at det bliver jo i og for sig ikke bedre, hvis Arbejdsløsheden bestaar, og jeg vil tilføje, at der er jo adskillige Lande udenom os, hvor man maaske kan sige, at det er indre Forhold, der gør sig gældende, men hvor de alligevel slæber paa den store Arbejdsløshed. Jeg tænker paa adskillige Lande ude omkring, som har faaet deres Valuta i Pari, længe inden den danske Valuta gik i Pari, og som alligevel slæber paa en stor Arbejdsløshed.

Den højtærede Minister siger, at det foreliggende Lovforslag hviler fuldt ud paa Principperne fra 1907, men det bestrider jeg. For det første er Tilskuddet reduceret til $\frac{1}{8}$ af Tilskuddet efter Loven af 1907, for det andet gøres der herved et betydeligt Indgreb i Arbejdsløshedskassernes Selvstyre. Jeg anerkender gerne, at det offentlige har ydet Tilskud, der har været overordentlig værdifulde baade for Arbejdsløshedskasserne, Arbejderne og de arbejdsløse. Men netop derfor opponerer jeg imod, at det offentlige nu vil trække Haanden tilbage, netop i en Tid, hvor Arbejdsløsheden er særlig omfattende.

Den højtærede Indenrigsminister havde faaet fat paa det samme med Hensyn til Kontingentet, som det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om. Jeg har ikke undersøgt dette Tilfælde. Jeg tilhører selvfølgelig vedblivende min Fagforening. I den er Kontingentet 2 Kr. 50 Ø. om Ugen. Deraf gaar halvanden Krone til Arbejdsløshedskassen, saa er der 20 Ø. til andre Hjælpeforanstaltninger, tilbage bliver 80 Ø. til Administration og de andre Fagforenings-